

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 29 lutego 2024 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch – Niderlandy) – X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

[Sprawa C-392/22 ⁽¹⁾, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Wzajemne zaufanie w przypadku przekazania)]

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i imigracji – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 4 – Ryzyko nieludzkiego lub poniżającego traktowania – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Artykuł 3 ust. 2 – Zakres obowiązków państwa członkowskiego, które zwróciło się z wnioskiem o wtórne przejęcie wnioskodawcy przez odpowiedzialne państwo członkowskie i które zamierza dokonać przekazania wnioskodawcy do tego ostatniego państwa członkowskiego – Zasada wzajemnego zaufania – Środki dowodowe i standard dowodu w odniesieniu do rzeczywistego ryzyka nieludzkiego lub poniżającego traktowania wynikającego z nieprawidłowości systemowych – Praktyki polegające na uproszczonym odsyłaniu (push-back) do państwa trzeciego i zatrzymaniach na przejściach granicznych

(C/2024/2570)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca

należy interpretować w ten sposób, że:

okoliczność, iż państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku obywatela państwa trzeciego o udzielenie ochrony międzynarodowej stosowało wobec takich obywateli zamierzających wystąpić z takim wnioskiem na jego granicy uproszczone odesłania oraz zatrzymania na swoich przejściach granicznych, nie stoi sama w sobie na przeszkodzie przekazaniu tego obywatela do tego państwa członkowskiego. Przekazanie wspomnianego obywatela do wspomnianego państwa członkowskiego jest jednak wykluczone, jeżeli istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że podczas lub w następstwie przekazania będzie on narażony na rzeczywiste ryzyko poddania go takim praktykom i że praktyki te, zależnie od okoliczności, których ocena należy do właściwych organów i do sądu, do którego ewentualnie wniesiono skargę na decyzję o przekazaniu, mogą postawić go w sytuacji skrajnej deprivacji materialnej na tyle poważnej, że można ją zrównać z nieludzkim lub poniżającym traktowaniem, zabronionym przez art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

- 2) Rozporządzenie nr 604/2013 w świetle art. 4 karty praw podstawowych

należy interpretować w ten sposób, że:

— państwo członkowskie, które zwróciło się o wtórne przejęcie osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową przez odpowiedzialne państwo członkowskie i zamierza przekazać tę osobę do tego ostatniego państwa członkowskiego, powinno – zanim będzie mogło dokonać tego przekazania – uwzględnić wszystkie informacje udzielone mu przez wspomnianego wnioskodawcę, w szczególności w odniesieniu do ewentualnego istnienia rzeczywistego ryzyka poddania go, w chwili lub w wyniku przekazania, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu w rozumieniu wspomnianego art. 4,

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z 19.9.2022.

- państwo członkowskie zamierzające dokonać przekazania powinno współpracować przy ustalaniu faktów lub weryfikować ich prawdziwość,
 - to państwo członkowskie powinno odstąpić od tego przekazania w przypadku poważnych i sprawdzonych podstaw, aby uznać, że istnieje rzeczywiste ryzyko takiego traktowania w wypadku przekazania,
 - wspomniane państwo członkowskie może jednak zwrócić się do odpowiedzialnego państwa członkowskiego o indywidualne gwarancje, a w przypadku ich przedstawienia i jeśli wydają się one jednocześnie na tyle wiarygodne i wystarczające, aby wykluczyć wszelkie rzeczywiste ryzyko niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, może ono dokonać przekazania.
-